

[Ømann.]

have deponeret sin købesum kontant og med tilhørende sælgerpantebreve, som så står til udbetaling i det øjeblik, året er gået, og den pågældende indflytter kan velsignes som en legal anpartskøber. Det var én ting.

Men der er da også et andet problem: hvad gør man ved dem, der allerede er i gang, ved den mand, der har haft held til at udstykke 5 anpartslejligheder, men sidder tilbage med de 13 i den pågældende ejendom? Kan man virkelig i grundlovens og ejendomsretsbegrebets navn sige til den mand: ja men du kan da bare sælge. Kære venner, hvis der virkelig er noget indhold i, at han bare kan sælge, afhænger det jo af, hvad køberen kan gøre med disse lejligheder. Han kan jo kun gøre det samme, som sælgeren kan, nemlig sælge videre med samme manglende udsigt til profit.

Der er et sted, hvor jeg tror man går for vidt, og det er, at man sætter grænsen ved 2. Jeg ved ikke, hvorfor man sætter den dér. I skattelovgivningen er jo et sameje mellem 3 anerkendt, således at man, selv om man er 3, alligevel kan benytte skattelovgivningens gode regler om lejeværdi og dermed få et gunstigt underskud på den pågældende ejendom. Jeg skal ikke være advokat for dette system, men altså bare pege på, at der er virkelige problemer dér.

Men i alle tilfælde vil vi gå ind i en positiv drøftelse med hensyn til regeringens forslag, og hvis der kan foretages tilstrækkelige ændringer i det radikale forslag, er jeg heller ikke uvillig til at gå positivt ind for det.

Arne Bjerregaard (KrF):

Jeg skal ikke forlænge debatten ret meget, idet jeg må notere, at det, jeg kunne ønske at sige, er sagt af de fleste og især af forslagsstilleren for det sidste forslag. Hr. Gudme har jo udtalt sig særdeles kraftigt til fordel for sit eget forslag, hvad jo er ganske naturligt, og har sagt mange ting, som jeg fuldt ud kan tilslutte mig.

Det, der er udtalt fra socialdemokratiets side om, at det skulle være i strid med boligforliget, skal jeg helt lade ligge, jeg havde nær sagt for begge lovforslags vedkommende.

Det samme gælder de postulater, der altid fremføres om bolighajer osv., som vil udnytte den lille mand. Jeg ved ikke, hvor

mange bolighajer der er tilbage, der er måske nogle enkelte, men de findes mere i fantasien end i virkeligheden.

Lad mig sige om anpartslejlighederne, at ideen i disse har vi fra kristeligt folkepartis side ikke så forfærdelig meget imod. At det kan misbruges, er vi da klar over, men at sige, at vi er direkte imod det, det hverken kan eller vil jeg, fordi der kan være noget meget fornuftigt også i den måde at opdele lejligheder på. Men vi finder dog, at ejerlejlighedsbegrebet er en bedre form, er at foretrække. Som det allerede er sagt, er der for lille udbud af ejerlejligheder, og det påvirker prisen, ligesom det har påvirket den måde, hvorpå folk vil få fat i deres egen lejlighed, og derfor har vi fået anpartslejlighederne. Hvis man havde et tilstrækkeligt udbud, havde man ikke fået alle disse anpartslejligheder, som vi har fået på det sidste.

Derfor er det nødvendigt, at vi udvider udbuddet af ejerlejligheder, og vi mener, at de radikales forslag er et udmærket redskab til at fremme denne målsætning. Det kriterium, som er lagt til grund for udvidelsen i det radikale forslag, kan vi måske diskutere nærmere, idet der muligvis skal være flere eller andre begrænsninger end dem, der er lagt i disse.

Men dette alene bevirker, at ministerens forslag er mere eller mindre overflødig, hvis vi kan vedtage de radikales forslag. Bliver de radikales forslag med visse ændringer vedtaget, mener jeg ikke, at ministerens forslag er særlig meget bevendt, fordi så løser det problem, som her foreligger, sig selv.

Det er vort håb, at vi skal behandle disse forslag sammen, som vi gør det her, i udvalget, idet vi mener, at det første afhænger af det sidste, og vedtager vi det sidste, mener vi ikke, at der er noget problem i det første. Vi skal positivt behandle det radikale forslag, og vi skal da også positivt behandle ministerens forslag under forudsætning af vedtagelse af de radikales forslag.

Kaj Hansen (DKP):

Jeg synes, der er en del hykleri i denne debat omkring ejerlejlighedsbegrebet, idet man foregiver at ville varetage befolkningens interesser uden at tage hensyn til de faktiske forhold her i landet omkring skattemæssige forhold, omkring spekulationsge-